

Lackfi János

A zenei jacuzzi zsoltára

A hatvanéves Miklya Zsoltnak

Belépek templomodba, Uram,
szép klasszikus zene szól, ahogy ez illő,
viszonylag ritka a szakadt harisnyás
alternatív jajongás a templomban,
viszonylag ritka a szegecselt
pánk hörgés a templomban,
nyilván nem is véletlenül.
Bekapcsolom szolid klasszikus
énemet, és egy padba húzódva
máris azon töprengek
a művelt vagy legalábbis félművelt
emberek megrögzött szokása szerint,
vajon ez Haydn, mert éppenséggel lehetne,
ám ekkor olyan kölykös dinamizmus
bukfencezik váratlanul
egyik-másik futamban,
hogyan fejből Mozarttra váltok,
ám egy lassabb, érzelmesebb,
egyszersmind komorabb tónusú
tétel azt kezdi susterogni,
ez Beethoven, semmi kétség...
vagy lehetne Schubert is,
nyilall belém a rémület,
klasszika felől robbanó,
zsenge romantika.
Mi van, ha teljesen elbénázom,
és öntelt művelkedésem épülete
hatalmas robajjal omlik össze
a te szent oltárodnál, én Uram?
Közben az is bevillan,
hogyan éppen arról feledkezem csak meg,
amiért a zenét teremtetted, az önfeledtségről,
megfeledkezem arról,
hogyan meg kéne feledkezni mindenről,
amit tudok vagy tudni vélek,
feloldódni színes pertli-kavargással,
mint festékcsepp a vízben,
cseppfolyóssá válni,
mint illatos gyanta a napon,
elolvadni, mint zsír a tepsiben.
Átkozott reflektálás!

Lackfi János
(1971, Budapest) költő, író,
műfordító, Zsámbékon él,
József Attila-díjas

És mindezt csak azért,
hogy megőrizhessem
nyavalyás fensőbbiségtudatomat.
Közben igen is meg nem is,
mert persze gazdagítja a barlangászt,
ha nemcsak cseppkőgumót,
göcsörtöt, dudort lát,
hanem van fogalma a földtörténetről,
persze másként gyönyörködik a növények
családfájában jártas botanikus,
és persze mélységesebb a csillagász öröme,
megpillantván régi cimboráját, az Aldebaránt,
akivel annyi rossz bort gurítottak már le
züllött éjszakákon.
Na most akkor fel van adva a lecke,
éljünk önfeledten,
vagy reflektáljunk tudósan,
vagy inkább elegyítsük a kettőt,
reflekt-éljünk,
önfeledett önfeladottságban
hulljunk az elemzés
mindig mélységesebb
és mélységesebb bugyraiba,
ide-oda pattogva tudásunk
és ámulatunk gumitömbjei között?
Azért legyenek precíz:
ha valóban értenék hozzá,
s nem csak úgy tennék,
sokkal közelebb járnék
az igazsághoz, tudnám,
ez a futam még nem lehet Haydn,
ez a moduláció Mozartnál csak kétszer,
Beethoven meg,
hacsak nem a koraival állunk szemben,
rég meghaladta ezt a formaépítkezést.
Mindezek híján tippelgetek,
a Művészeti Szerencsejáték Zrt.
szentélyében, mikor bemondják,
elhangzott Haydn műve,
és én boldogan fürdőzöm
tovább a zene jacuzzijában,
hiszen el is találtam, meg nem is,
hoztam is ajándékot, meg kaptam is,
meztelenül is, meg ruhában is,
kótyagos műélveződ, aki vagyok,
kultúr-kincsek konyhájában
sürgő-forgó, fontoskodó Márta,
egyszersmind a szépség
lábánál kuporgó Mária,
igyekszem a jobb részt választani.